

Esas No: 2013/1798

Karar No: 2016/18733

Kanun Yararına Temviz İsteminde Bulunan: Danıştay Başsavcılığı

Davacı: Hasan Eröksüz

Vekili: Deliklitaş Mh. Dr. Hilmi Sk. Aydemir Apt. No:6 D:3

Odunpazarı/ESKİŞEHİR

Davali: Eskişehir Vergi Dairesi Başkanlığı

(Battalgazi Vergi Dairesi Müdürlüğü)-ESKİŞEHİR

İstemin Özeti : Davacı ile mükellefleri arasında imzalanan serbest muhasebecilik ve mali müşavirlik hizmet sözleşmesi nedeniyle 2010/Ocak-Aralık dönemlerine ilişkin olarak takdir komisyonu kararına dayanılarak re'sen tarh edilen damga vergisi ile 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 339. maddesi uyarınca tekerrür hükmü uygulanmak suretiyle kesilen bir kat vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Eskişehir 1. Vergi Mahkemesi'nin 17.06.2011 gün ve E:2011/398, K:2011/772 sayılı kararı ile bu karara karşı yapılan itiraz başvurusunun reddine ilişkin Eskişehir Bölge İdare Mahkemesi'nin 27.9.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ve söz konusu karara karşı yapılan kararın düzeltilmesi isteminin reddine ilişkin 03.11.2011 gün ve E:2011/761, K:2011/735 sayılı kararının kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Başsavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı ile mükellefleri arasında imzalanan serbest muhasebecilik ve mali müşavirlik hizmet sözleşmesi nedeniyle, Ocak ila Aralık/2010 yıllarına ilişkin olarak resen damga vergisi tahakkuk ettirilmesine ve vergi ziyayı cezası kesilmesine ilişkin işlemin iptali istemiyle açılan davayı reddeden Eskişehir Birinci Vergi Mahkemesinin 17.6.2011 gün ve E:2011/398, K:2011/772 sayılı kararı ile bu karara karşı yapılan itiraz başvurusunun reddine ilişkin Eskişehir Bölge İdare Mahkemesinin 27.09.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ve söz konusu karara karşı yapılan kararın düzeltilmesi isteminin reddine ilişkin 03.11.2011 gün ve E:2011/761, K:2011/735 sayılı kararının kanun yararına bozulması konusunda Danıştay Başsavcılığını bilgilendiren dilekçe üzerine konu incelendi:

488 sayılı Damga Vergisi Kanununun 1' inci maddesinde, bu Kanuna ekli (1) sayılı tabloda yazılı kağıtların damga vergisine tabi olduğu, bu Kanundaki kağıtlar teriminin, yazılıp imzalanmak veya imza yerine geçen işaret konmak suretiyle düzenlenen ve herhangi bir hususu ispat veya belli

etmek için ibraz edilebilecek olan belgeleri ifade ettiği; aynı Kanunun 2'nci maddesinde de, vergiye tabi kağıtlar mahiyetinde bulunan veya onların yerini alan mektup ve şerhlerle, bu kağıtların hükümlerinin yenilenmesine, uzatılmasına, değiştirilmesine, devrine veya bozulmasına ilişkin mektup ve şerhlerin de damga vergisine tabi olduğu; Kanuna ekli 1 sayılı tablonun 1 inci bölümünde ise, akitle ilgili kağıtlardan belli parayı ihtiva eden mukavelenamelerin binde 7.5 oranında damga vergisine tabi olduğu hükme bağlanmıştır.

Mektup, farklı mahallerde bulunan kişilerin haberleşmesi amacına yönelik yazılı kağıtlar olarak tanımlanmakta; diğer bir ifadeyle, sahibinin beyanının taraflara yazıyla bildirilmesi özelliğini taşıyan kağıtlardır. Şerhler ise, yazılı bir kağıdın asıl metin dışındaki herhangi bir yerine yazılı olarak beyanda bulunulması halidir. Şerhler, genellikle sözleşme imzalandıktan sonra alt kısmına konulmaktadır.

Olayda da, davacı ile mükellefleri arasında 1.10.2004 tarihinde imzalanan serbest muhasebecilik ve mali müşavirlik hizmet sözleşmelerinin 8'inci maddesinde yer verilen "İş bu sözleşme 1.10.2004 tarihinden itibaren 1 (bir) yıl için düzenlenmiş olup, taraflar bu süre sona ermeden 30 gün önce yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde ve izleyen yıllarda yime aynı sürede yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde, işbu sözleşme bir daha ve takip eden yıllarda da aynı süre için (sözleşmenin (7.1) maddesindeki ücret miktarı hariç) kendiliğinden uzar. Ücret miktarı ise, her yılın başında Resmi Gazete'de yayımlanan Asgari Ücret Tarifesindeki artış oranında artarak uygulanır." ibaresinin şerh olarak değerlendirilmesi gerektiği gerekçesiyle dava reddedilmiş ise de; tarihyata dayanak olarak alınan ifade sözleşmenin kendi hükümlü olup; yukarıda açıklandığı üzere, şerh niteliği taşımamaktadır. Dolayısıyla, damga vergisini doğuran hizmet sözleşmesinin kendi hükümünden hareketle 2004 yılından sonraki dönemlere ilişkin olarak damga vergisi tarh edilmesinde ve vergi ziyayı cezası kesilmesinde hukuka uyarlık bulunmadığından, aksi gerekçeyle verilen mahkeme kararında isabet bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenle, aksi yolda verilen ve hukuka aykırı bir sonuç ifade eden Eskişehir Birinci Vergi Mahkemesince tek hakimli olarak verilen 17.6.2011 gün ve E:2011/398, K:2011/772 sayılı kararı ile bu kararı onayan Eskişehir Bölge İdare Mahkemesinin 27.9.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ve söz konusu karara karşı yapılan kararın kararın düzeltilmesi İsteminin reddine ilişkin 03.11.2011 gün ve E:2011/761, K:2011/735 sayılı kararın, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 51'inci maddesi uyarınca, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı

düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi Hüseyin Aydemir'in Düşüncesi: Davacı ile mükellefleri arasında imzalanan sözleşmelerde yer alan "İş bu sözleşme 1 (bir) yıl için düzenlenmiş olup, tarafların bu süre sona ermeden 30 gün önce yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde ve izleyen yıllarda yine aynı sürede yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde, iş bu sözleşme 1 (bir) daha ve takip eden yıllarda da aynı süre için (ücret miktarı hariç) kendiliğinden uzar. Ücret miktarı ise her yılın başında Resmi Gazetede yayımlanan Asgari Ücret Tarifesindeki artış oranında artarak uygulanır." şeklindeki ifade sözleşmenin kendi hükmü olup; yukarıda açıklandığı üzere şerh niteliği taşımamaktadır. Dolayısıyla, damga vergisini doğuran hizmet sözleşmesinin kendi hükmünden hareketle sözleşmenin düzenlendiği tarihten sonraki dönemlere ilişkin olarak tarh edilen damga vergisi ile kesilen vergi zıyaı cezası hukuka uyarlık bulunmadığından Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına temyiz isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce Eskişehir 1. Vergi Mahkemesi'nce verilen 17.06.2011 gün ve E:2011/398, K:2011/772 sayılı kararı ile bu kararı onayan Eskişehir Bölge idare Mahkemesi'nin 27.9.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ile bu kararın düzeltilmesi isteminin reddine ilişkin 03.11.2011 tarih ve E:2011/761 K:2011/735 sayılı kararının Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına temyiz edilerek bozulmasının istenilmesi üzerine işin gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden; davacı ile mükellefleri arasında 2004-2009 yıllarında imzalanan serbest muhasebecilik ve mali müşavirlik hizmet sözleşmesi nedeniyle 2010/Ocak-Aralık dönemlerine ilişkin olarak takdir komisyonu kararına dayanılarak re'sen tarh edilen damga vergisi ile 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 339. maddesi uyarınca tekerrür hükmü uygulanmak suretiyle kesilen bir kat vergi zıyaı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davada, Eskişehir 1. Vergi Mahkemesince, 488 sayılı Damga Vergisi Kanunu'nun "Konu" başlıklı 1.maddesinde, bu Kanuna ekli (1) sayılı tabloda yazılı kağıtların damga vergisine tabi olduğu, bu Kanundaki kağıtlar teriminin, yazılıp imzalanmak veya imza yerine geçen bir işaret konmak suretiyle düzenlenen ve herhangi bir hususu ispat veya belli etmek için ibraz edilebilecek olan belgeler ile elektronik imza kullanılmak suretiyle manyetik ortamda ve elektronik veri şeklinde oluşturulan belgeleri ifade edeceği, aynı Kanun'un "Şümul" başlıklı 2. maddesinde ise, vergiye tabi kağıtlar mahiyetinde bulunan veya onların yerini alan mektup ve şerhlerle, bu kağıtların hükümlerinin yenilenmesine, uzatılmasına, değiştirilmesine, devrine veya

bozulmasına ilişkin mektup ve şerhlerin de damga vergisine tabii olacağı hükümlerine yer verildiği belirtilerek, davacı ile müşterileri arasında imzalanan serbest muhasebecilik ve mali müşavirlik hizmet sözleşmesinde yer alan "İş bu sözleşme 1 (bir) yıl için düzenlenmiş olup, tarafların bu süre sona ermeden 30 gün önce yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde ve izleyen yıllarda yine aynı sürede yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde, iş bu sözleşme 1 (bir) daha ve takip eden yıllarda da aynı süre için (ücret miktarı hariç) kendiliğinden uzar. Ücret miktarı ise her yılın başında Resmi Gazetede yayımlanan Asgari Ücret Tarifesindeki artış oranında artarak uygulanır." şeklindeki hükmün 488 sayılı Damga Vergisi Kanunu'nun 2. maddesine uygun bir "şerh" olduğunun anlaşıldığı, ayrıca davacı tarafından da söz konusu sözleşmelerin halen yürürlükte olduğu belirtilmiş olduğundan dava konusu vergi ziyai cezalı damga vergisi tarhiyatında hukuka aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir. Bu karara karşı yapılan itiraz Eskişehir Bölge idare Mahkemesinin 27.9.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ile aynı gerekçe ile reddedildiği, karar düzeltme isteminin de, 03.11.2011 gün ve E:2011/761, K:2011/735 sayılı karar ile reddi ile kararın kesinleştiği görülmüştür.

Danıştay Başsavcılığı tarafından, davacı ile mükellefleri arasında imzalanan sözleşmede yer alan ve tarhiyata dayanak olarak alınan ifadenin sözleşmenin kendi hükmü olup; şerh niteliği taşımadığı, dolayısıyla, damga vergisini doğuran hizmet sözleşmesinin kendi hükmünden hareketle 2004 yılından sonraki dönemlere ilişkin olarak damga vergisi tarh edilmesinde ve vergi ziyai cezası kesilmesinde hukuka uyarlık bulunmadığı, bu sebeple yürürlükteki hukuka açık aykırılık oluşturduğu belirtilen söz konusu kararın kanun yararına bozulması istenilmektedir.

488 sayılı Damga Vergisi Kanununun 1. maddesinde, bu Kanuna ekli (1) sayılı tabloda yazılı kağıtların damga vergisine tabii olduğu, Kanundaki kağıt teriminin, yazılıp imzalanmak veya imza yerine geçen bir işaret konmak suretiyle düzenlenen ve herhangi bir hususu ispat veya belli etmek için ibraz edilebilecek olan belgeler ile elektronik imza kullanmak suretiyle manyetik ortamda ve elektronik veri şeklinde oluşturulan belgeleri ifade edeceği, 2'nci maddesinde, vergiye tabii kağıtların mahiyetinde bulunan veya onların yerini alan mektup ve şerhlerle, bu kağıtların hükümlerinin yenilenmesine, uzatılmasına, değiştirilmesine devrine veya bozulmasına ilişkin mektup ve şerhlerin de damga vergisine tabii olduğu belirtilmiştir.

Yukarıda anılan mevzuat hükümlerinin değerlendirilmesinden, damga vergisinin doğması için öncelikle kanunda belirlenmiş bir kağıt veya elektronik ortamda düzenlenmiş bir belge ya da veri olması, bu kağıt, belge ya da verinin

imzalanmış olması ya da imza yerine geçecek bir işaret konmuş olması gerekmekte olup, bu kağıtların hükümlerinin yenilenmesi durumunda ise, sadece bu kağıtların yenilenmesine ilişkin mektup ve şerhlerin damga vergisine tabi olduğu düzenlemesine yer verildiği görülmektedir.

Damga Vergisi Kanunu'nun 2. maddesinde şerhlerden bahsedilmekle birlikte mektup ve şerhin yasal tanımı yapılmamıştır. Mektup, farklı mahallerde bulunan kişilerin haberleşmesi amacıyla yönelik yazılı kağıtlar olarak tanımlanmakta; diğer bir ifadeyle, sahibinin beyanının taraflara yazıyla bildirilmesi özelliğini taşıyan kağıtlardır. Şerh ise; bir anlatım veya yorumlama, bir şeyi açıklamak amacıyla bir kağıda yazılmış olan ifade olarak tanımlanabilir. Şerh yazılı olan bir kağıdın, herhangi bir yerine, boşluğuna konulabilir. Önceden düzenlenmiş bulunan kağıdın altına veya arkasına bir boşluğa, bu kağıdın hükümlerinin yenilenmesine, uzatılmasına, değiştirilmesine, devrine veya bozulmasına ilişkin şerh konulması halinde bu kağıt damga vergisine tabi olur.

Olayda, davacı ile mükellefleri arasında imzalanan sözleşmelerde yer alan "İş bu sözleşme 1 (bir) yıl için düzenlenmiş olup, tarafların bu süre sona ermeden 30 gün önce yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde ve izleyen yıllarda yine aynı sürede yazılı feshi ihbarda bulunmadıkları takdirde, iş bu sözleşme 1 (bir) daha ve takip eden yıllarda da aynı süre için (ücret miktarı hariç) kendiliğinden uzar. Ücret miktarı ise her yılın başında Resmi Gazetede yayımlanan Asgari Ücret Tarifesindeki artış oranında artarak uygulanır." şeklindeki ifade sözleşmenin kendi hükmü olup; yukarıda açıklandığı üzere şerh niteliği taşımamaktadır. Dolayısıyla, damga vergisini doğuran hizmet sözleşmesinin kendi hükmünden hareketle sözleşmenin düzenlendiği tarihten sonraki dönemlere ilişkin olarak tarh edilen damga vergisi ile kesilen vergi ziyayı cezasında hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Bu durumda, dava konusu vergi ziyayı cezalı damga vergisi tarhiyatında hukuka açık aykırılık bulunduğundan kanun yararına temyiz isteminin kabul edilmesi gerekmektedir.

Açıklanan nedenlerle Danıştay Başsavcılığı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulüne, Eskişehir 1. Vergi Mahkemesi'nce verilen 17.6.2011 gün ve E:2011/398, K:2011/772 sayılı kararı, bu karara yapılan itirazı reddeden Eskişehir Bölge İdare Mahkemesi'nin 27.9.2011 gün ve E:2011/565; K:2011/629 sayılı kararı ile bu kararın düzeltilmesi isteminin reddine ilişkin 03.11.2011 gün ve E:2011/761 K:2011/735 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51. maddesi uyarınca kanun yararına ve hükmün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayımlanmasına 28/12/2015 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Esas No: 2015/13875

Karar No: 2016/1351

Kanun Yararına Temyiz İsteminde Bulunan: Danıştay Başsavcılığı

Davacı: İlhami Ceylan

Vekili : Av. Mahsum Batı

Lise Caddesi 4. Sk. Güneş Plaza Kat:5 No:19 Yenişehir/DİYARBAKIR

Davalı: Bağlar Belediye Başkanlığı –DİYARBAKIR

İstem Özet: Davacı tarafından 2009, 2010, 2011 yılı emlak vergilerinin hatalı hesaplanıp tahsil edildiği ileri sürülerek iadesi istemiyle yapılan düzeltme başvurusunun reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle açılan davayı reddeden Diyarbakır Vergi Mahkemesinin 27.02.2013 günlü ve E:2013/172, K:2013/72 sayılı kararının kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Danıştay Başsavcılığı'nın Kanun Yararına Bozma İstemi: Davacı tarafından, 2009, 2010, 2011 yılı emlak vergilerinin hatalı hesaplanıp tahsil edildiği ileri sürülerek söz konusu verginin düzeltilerek ve fazla alınan vergilerin iadesi istemiyle yapılan düzeltme başvurusunun reddine ilişkin Belediye Başkanlığı işleminin iptali ile fazla alınan verginin iadesine karar verilmesi istemiyle açılan davayı; 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 116 ve 126 ncı maddeleri uyarınca alınmış bir idari karar ve işlemde söz edebilmek için, mükellef tarafından önce düzeltme yapmaya yetkili makama başvurulması, bu makam tarafından ret cevabı verildiği takdirde de şikayet yoluyla kanunda belirtilen makama müracaat edilmesi ve bu makamın başvuruya ret cevabı vermesi halinde dava açılması gerektiği, olayda yapılan düzeltme başvurusunun reddi üzerine şikayet mercii olan Bağlar Belediye Başkanlığına başvurulmadan açılan davada, 2577 sayılı Kanunun 15/1-e maddesi uyarınca dava dilekçesi ve eklerinin belediye başkanlığına tevdiine ilişkin olarak verilen ve Danıştay'ın temyiz incelenmesinden geçmeksizin kesinleşen Diyarbakır Vergi Mahkemesinin 27.02.2013 günlü ve E:2013/172, K:2013/72 sayılı kararının, kanun yararına incelenerek bozulması istemiyle Danıştay Başsavcılığının bilgilendiren dilekçe üzerine konu incelendi:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51'inci maddesinde, "niteliği bakımından yürürlükteki hukuka aykırı bir sonucu ifade eden" kararların kanun yararına bozulması için temyiz olunabileceği belirtilmiştir.

Uyuşmazlığın çözümü, davacının beyanı üzerine tahakkuk edip ödenmiş olan emlak vergisinin düzeltilmesi için davalı belediye başkanlığına yaptığı düzeltme başvurusunun reddi üzerine, belediye başkanlığına şikayet yoluna

gidilmeden ret işleminin iptali istemiyle açılan davanın incelenip incelenmeyeceğinin belirlenmesine bağlıdır.

213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun "Düzeltilme Talebi" başlıklı 2686 sayılı Kanunun 22'nci maddesi ile değişik 122'nci maddesinde, mükelleflerin, vergi muamelelerindeki hataların düzeltilmesini vergi dairesinden yazı ile isteyebilecekleri, aynı Kanunun 124'üncü maddesinde de, vergi mahkemesinde dava açma süresi geçtikten sonra yaptıkları düzeltme başvurusu reddolunanların şikayet yolu ile Maliye Bakanlığına müracaat edebilecekleri, bu madde gereğince il özel idare vergileri hakkında valiliğe ve belediye vergileri hakkında belediye başkanlığına müracaat edileceği öngörülmüştür.

Görüldüğü üzere, vergi mahkemesinde dava açma süresi geçtikten sonra yapılan vergi hatalarının düzeltilmesi istemlerinde, davaya konu olabilecek idari işlem, 213 sayılı Kanunun 124'üncü maddesi hükmü gereğince, düzeltme isteminin reddine ilişkin işleme karşı şikayet yoluyla yapılacak başvuru sonucu, belediye başkanlığınca tesis edilecek ret işlemidir.

Dava konusu olayda ise, davacının Bağlar Belediye Başkanlığına yaptığı düzeltme başvurusu üzerine ret işleminin belediye başkanı tarafından imzalandığı görüldüğünden dava konusu işlemin, belediye başkanlığınca tesis edildiğinin kabulü gerekmektedir.

Bu durumda, düzeltme isteminin reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle belediye başkanlığı husumetiyle açılan davaya ilişkin dosyada, davacının düzeltme-şikayet yolunu tükettiği kabul edilerek işin esasına girilip karar verilmesi gerekirken, dilekçenin idari mercii tecavüzü nedeniyle 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 15'inci maddesinin 1'inci fıkrasının (e) bendi uyarınca belediye başkanlığına gönderilmesine ilişkin Vergi Mahkemesi kararında yasal isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Diyarbakır Vergi Mahkemesinin 27.2.2013 gün ve E:2013/172 K:2013/72 sayılı kararının, 2577 sayılı Yasanın 51'inci maddesi uyarınca yürürlükteki hukuka aykırı sonucu ifade ettiğinden, kanun yararına bozulmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

Tetkik Hakimi Kutluhan Şahin'in Düşüncesi: Davacının başvurusunun Bağlar Belediye Başkanlığı'na hitaben yapıldığı ve ret işleminin de anılan mercii tarafından gerçekleştirildiği dikkate alındığında davacı başvurusunun şikayet mercii olan Belediye Başkanlığı'nca reddedilmiş olması nedeniyle aynı makama ayrıca şikayet yoluyla gidilmesine gerek bulunmaması karşısında dava dilekçesinin Mahkemece merciiine tevdiine karar verilmesi hukuka açık aykırılık oluşturduğundan Danıştay Başsavcılığı'nın kanun yararına bozma isteminin kabulü gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dokuzuncu Dairesi'nce Diyarbakır Vergi Mahkemesinin 27.2.2013 gün ve E:2013/172 K:2013/72 sayılı kararının Danıştay Başsavcılığı tarafından kanun yararına bozulmasının istenilmesi üzerine gereği görüldü:

Dosyanın incelenmesinden, ödenen emlak vergisinin iadesi istemi ile davacı tarafından 22.01.2013 tarihinde Bağlar Belediye Başkanlığı'na başvurulduğu, başvurunun reddedilmesi üzerine açılan davada, vergi mahkemesince; davacının başvurusu düzeltme başvurusu olarak nitelendirilerek, başvurunun reddi üzerine şikayet yoluyla Bağlar Belediye Başkanlığı'na başvurması gerektiğinden bahisle, dava dilekçesinin 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 15/1-(e) maddesi uyarınca Bağlar Belediye Başkanlığı'na tevdiine karar verildiği anlaşılmaktadır.

Olayda davacının başvurusunun Bağlar Belediye Başkanlığı'na hitaben yapıldığı ve ret işleminin de anılan mercii tarafından gerçekleştirildiği dikkate alındığında davacı başvurusunun şikayet merci olan Belediye Başkanlığı'nca reddedilmiş olması nedeniyle aynı makama ayrıca şikayet yoluyla gidilmesine gerek bulunmadığından dava dilekçesinin Mahkemece merciine tevdiine karar verilmesinde usul hükümlerine uygunluk görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle, Danıştay Başsavcısı tarafından yapılan temyiz isteminin kabulü ve Diyarbakır Vergi Mahkemesinin 27.2.2013 gün ve E:2013/172 K:2013/72 sayılı kararının 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 51. maddesi uyarınca kanun yararına ve hükümün hukuki sonuçlarına etkili olmamak koşulu ile bozulmasına, kararın bir örneğinin Maliye Bakanlığı ile Danıştay Başsavcılığı'na gönderilmesine ve Resmi Gazete'de yayımlanmasına 14/03/2016 tarihinde oybirliği ile karar verildi.